

**MENTIDES
PERILLOSES**

**DAVID
BALDACCI**

**MENTIDES
PERILLOSES**

Traducció
Esther Roig

 efadós®

*Per a la Michelle, per oferir
inspiració per a aquesta història
i per moltes coses més.*

MENTIDES PERILLOSES

Primera edició: juny del 2024

- © David Baldacci, dels textos
- © Esther Roig, de la traducció al català
Títol original: *Simple lies*
- © Leo Flores, de la il·lustració de la coberta
- © Editorial Efadós, d'aquesta edició
Carrer d'Edison, 3 · Nau A
Polígon industrial Les Torreneres
08754 El Papiol (Baix Llobregat)
Telèfon 93 673 12 12
efados@efados.cat
www.efados.cat

Traducció:

Esther Roig

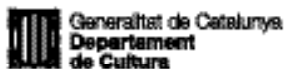
Coordinació del llibre:

Jaume Alcázar Parera

Assessorament lingüístic:

M. Neus Doncel Saumell

Amb el suport de:

El paper d'aquesta edició està acreditat per PEFC, que certifica la seva procedència de boscos gestionats d'una manera sostenible.

ISBN 978-84-19736-53-6

DL B-11475-2024

Imprès a Catalunya

Tota forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, salvant l'excepció prevista per la llei. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra, dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics) - www.cedro.org

Capítol 1

La Mickey Gibson va eixugar la saliva de la cara de la Darby, la seva filla de dos anys, i després va donar-li una pilota de plàstic grinyolaire, esperant que allò l'entretingués una estona. La nena seia estoicament al seu parc, mirant-se la juguina més aviat amb indiferència. La Gibson havia après en un dels nombrosos llibres sobre desenvolupament infantil que havia llegit que els infants de dos anys eren capaços de jugar i entretenir-se sols mitja hora com a màxim.

El que va escriure això devia anar col·locat. O això o els meus fills no tenen futur com a adults.

Només desitjava tenir cinc minuts de tranquil·litat, els que necessitava per acabar la trucada.

La Gibson va aixecar en Tommy, el seu fill de tres anys, que havia fet tots els possibles per fer servir la seva mare d'estructura per enfilarse, i se'l va col·locar al maluc dret. Només eren les onze del matí i ja estava exhausta.

—Soc aquí, Zeb, digues –va dir a l'auricular—. Com et comentava, el rastre de documents és molt clar. Hi ha pel cap baix dos-cents milions de dòlars en sis comptes de diferents bancs, tres al Txad, un a les Bermudes i dos a Zúric. En Larkin deu saber que ens hi estem acostant, o sigui que és probable que intenti moure els diners molt aviat, i llavors potser no els tornariem a localitzar.

La Gibson va escoltar un moment i va esquivar amb traça els intents d'en Tommy d'estirar-li els cabells i arrencar-li els auriculars. La Darby va llançar la pilota i va encertar la seva mare a l'esquena abans de posar-se a bramar i intentar sortir del parc enfilant-se per sobre de la barana.

La Gibson ho va veure i va entrar en acció. Sense deixar anar en Tommy, va collir la pilota de terra, la va llançar enlaire i la va entomar

amb destresa per darrere l'esquena, una habilitat que havia desenvolupat a l'època que jugava a bàsquet.

La Darby va deixar d'enfilar-se, va somriure i va aplaudir.

—Mami, mami, bééé.

En Tommy també estava prou captivat per parar d'atacar els cabells de la seva mare.

—Una altra vegada –va ordenar.

La Gibson ho va repetir mentre parlava per telèfon.

—Això mateix, Zeb, ho entenc. El cas és que vaig tenir sort en un parell de clics i vaig seguir un parell de pistes que van donar resultat, però això no vol dir que torni a passar. Cal que els advocats presentin requeriments per bloquejar aquests comptes i que els tapin amb ciment abans que en Larkin pugui enviar els diners ves a saber on. Ho he comprovat i podem congelar els béns perquè tots aquests països estan sotmesos a les lleis bancàries mundials; per tant, en Larkin no té gaire més marge de maniobra sense que això tingui greus conseqüències en la seva posició en la comunitat financera internacional.

La Gibson va callar un moment i va tornar a llançar la pilota enlaire per poder treure's el dit índex d'en Tommy de l'ull dret.

—En Larkin ja deu estar lamentant no haver amagat més bé aquests fons –va dir, entomant la pilota amb destresa–, haver-los enviat a les illes Cook o haver-los blanquejat fora del nostre abast –mentre continuava intentant controlar el seu fill giratori, va afegir–: També he enviat el rastre probatori als advocats dels creditors i hi estan a sobre. Les sales de teletips de Zúric i el Txad estan tancades, però a les Bermudes encara són obertes. O sigui que has d'atacar fort i has d'atacar de seguida.

Com si hagués esperat que la seva mare acabés de parlar, en Tommy li va vomitar a sobre.

La Gibson va observar com el vòmit relliscava per l'única peça de roba neta que tenia en aquell moment, amb grumolls que li van anar a parar al peu. Com a toc final, el regalim va caure sobre la catifa i es va afegir a les taques anteriors que hi havia.

—Bééé, To-Tommy –va dir la Darby rient i assenyalant amb el dit.

La Gibson va mirar el seu fill, l'expressió del qual li va dir tot el que necessitava saber. Va córrer i va arribar al lavabo just a temps per aguantar-lo sobre la tassa del vàter alhora que pitjava el botó dels auriculars per posar la trucada en silenci. En Tommy s'ho va manegar per vomitar-ho tot a fora i omplir d'esquitxos el suport del paper de vàter i les

sabatilles de la seva mare. La Gibson les havia deixat abans allà quan havia intentat anar al vàter. No havia pogut perquè havia sentit un terribastall en algun lloc i s'havia trobat en Tommy assegut al terra de la cuina brut de dalt a baix de la terra d'una planta. L'havia despullat i havia ficat la seva roba directament a la rentadora. Li hauria agradat ficar-l'hi a ell també, però no li venia de gust rebre una visita dels Serveis Socials. Malauradament s'havia oblidat de les sabatilles. I de la necessitat de fer pipí.

Fins a aquell moment.

Va deixar en Tommy a terra i va llençar el calçat brut a la paperera. Es va rentar la cara, intentant no mirar la porqueria que li lliscava de la roba a la pica perquè li feia venir ganes de vomitar. Es va eixugar, va seure al vàter, aguantant en Tommy, i va acabar finalment d'orinar.

Després d'això, va tornar a posar el so del telèfon. En Zeb havia estat xerrant tota aquella estona, aliè al drama domèstic de la Mickey.

—Doncs, el que et deia, molt bona feina. Ara ves a pintar la ciutat de vermell, Mick, amb la targeta de crèdit de l'empresa, per descomptat. Passa-t'ho bé. T'ho has ben guanyat.

—Sí, Zeb. Em posaré guapa. Xampany i caviar i un vestit llarg i elegant.

—Diverteix-te. A tots ens cal relaxar-nos.

—Sí, oi?

—Escolta, la pròxima vegada fem un Zoom. M'agrada veure les cares de la meua gent.

«Aquesta cara segur que no», va pensar la Gibson. «Ara no. I potser no fins d'aquí a deu anys.»

—Sí, per què no.

Va penjar, va estirar la cadena del vàter i va mirar el seu fill.

El nen es va fregar la panxa.

—Millor, mami –va dir solemnement.

—M'ho imagino.

Capítol 2

Més tard, amb la canalla dormint una estona, la Gibson es va dutxar amb una revolada, va obrir la porta del seu despatx i va entrar ràpidament. Tenia una tassa de te de menta en una mà i una galeta de civada i ametlla a l'altra. S'havia posat roba neta, uns pantalons curts de gimnàstica, una samarreta i uns mitjons curts. Fins que no tornés a fer una rentadora, aquella era l'única roba neta que tenia. El vestit elegant hauria d'esperar perquè no en tenia cap, com el temps per «pintar la ciutat de vermell», que ves a saber el que volia dir. I amb el te i la galeta, tenia la versió de mare del xampany i el caviar.

D'aquesta mare, almenys.

El monitor de nadons era al prestatge. Només sentia una respiració tranquil·la i una sèrie de petits roncs que sabia que venien d'en Tommy. Va deixar anar un llarg sospir i es va preguntar si l'habitual migdiada d'una hora aguantaria aquesta vegada. Havia descobert que l'únic element previsible de la maternitat era que no hi havia dos dies iguals.

Després es va mirar al reflex esmorteït de les seves dues pantalles d'ordinador.

La Gibson feia un metre setanta si es posava ben dreta, cosa que no havia pogut fer des que tenia fills. S'imaginava que tenia el maluc dret deu centímetres més enfora que l'esquerre, i no sabia si mai tornaria al seu alineament original. No volia ni pensar com tenia la columna vertebral. Però si el mal d'esquena crònic que patia era una pista, devia ser un espectacle anatòmic de terror. Encara arrossegava uns quilos obstinats dels embarassos als malucs, les natges i la panxa, i que ella sabés podien ser permanents. Portava els cabells foscos tallats curts perquè qui tenia temps de pentinar-se els cabells llargs? Tenia la cara inflada, la pell tacada –segons el ginecòleg era culpa de les hormones postpart–, que era una cosa que no havia trobat en cap dels llibres sobre l'embaràs

que havia llegit. L'atleta esvelta i dinàmica que havia estat a l'institut i a la universitat ja no es veia enlloc.

Quan era jugadora base, enèrgica, robapilotes, clavacolzes, amb un llançament des de mig camp poderosament precís, una habilitat impressionant per passar pilotes i un gran sentit de la pista, podia córrer tot el dia. Més tard, primer com a tècnica d'escenari del crim i després com a agent de policia i a continuació com a inspectora, havia guanyat la cursa de deu quilòmetres per al departament sencer sis anys seguits, superant tant homes com dones. Els homes eren més ràpids que ella al començament però la resistència d'ells feia figa cap als cinc quilòmetres. Havia intentat no somriure massa descaradament quan els passava davant en aquell punt.

Ara li costava pujar escales.

Havia anat a la Temple University a Filadèlfia i l'havia entrenat el llegendari Dawn Staley. La Gibson també s'havia especialitzat en teatre i l'havien triat per al paper protagonista en diverses produccions universitàries de Temple. La gent es pensava que arribaria a Broadway algun dia.

Després de la universitat havia considerat la possibilitat d'intentar fer carrera a l'escenari, però de seguida va descobrir que era una cosa que no es podia fer a mitges, perquè competiria amb legions de persones amb un talent i una empenta immensos que estaven segures que Broadway era el seu destí.

La Gibson era una obsessa de la informàtica i molt aficionada als videojocs. Havia seguit cursos a la universitat per millorar en aquests camps perquè sabia que amb això sempre trobaria feina. En algun moment també havia tingut la idea d'intentar obrir-se camí en el bàsquet, però s'havia adonat de seguida que ni era prou atlètica ni era prou bona per jugar a l'NBA femenina.

Al final havia optat per seguir els passos del seu pare i havia entrat a la policia. A ell li havia encantat, a la seva mare, no tant. Havia anat pujant fins a ser inspectora d'homicidis i llavors va conèixer el que va creure que era l'amor de la seva vida.

Es deia Peter Gibson, i era alt i ben plantat, sociable i divertit. I més tard acabaria descobrint que també era un imbècil acabat. Li havia dit que volia tenir una família nombrosa, però tan bon punt va néixer el primer fill es va convertir en un home diferent, que rondinava per no poder sortir amb els amics, o perquè la llista d'obligacions paternes li «esguerrava» els caps de setmana. Quan la Mickey estava embarassada

de la Darby, va buidar els seus comptes corrents i va tocar el dos amb la seva secretària, deixant-la amb un infant i un altre a punt d'arribar, una hipoteca i factures que era impossible pagar només amb el sou d'ella.

L'havia buscat, però el Gibson s'havia esvanit amb tanta eficàcia que la Mickey es va preguntar si no havia tingut ajuda professional per fer-ho. Va perdre l'esperança i va plegar de la feina al cos, i se'n va anar a viure a Williamsburg, a Virgínia, on vivien els seus pares, ja jubilats. Havia tingut sort de trobar feina a ProEye, una agència d'investigació privada d'àmbit mundial que feia gairebé totes les indagacions en línia. Pagava bé, li permetia posar en pràctica les seves habilitats informàtiques i treballar des de casa gairebé a jornada completa. I tenia els pares a prop i com a cangurs gratuïts.

La Gibson començava a posar ordre a la seva vida, però ser mare soltera era complicat, fins i tot amb els pares a prop. Tots dos tenien problemes de salut i era més habitual trobar-los tamborinant els dits a la sala d'espera d'una consulta mèdica que disponibles per ajudar-la. Però la Gibson se'n sortia perquè no tenia més remei, i perquè estimava els seus fills. Fins i tot quan li vomitaven a sobre.

Ara aplicava les seves habilitats informàtiques treballant per a ProEye. L'empresa s'especialitzava a localitzar els béns de delinqüents rics que continuaven vivint notòriament en el luxe mentre treien la llengua a jutjats i creditors amagant-se darrere un mur d'advocats sarcàstics, comptables sense escrúpols i relacions públiques difamadors. I n'hi havia tants d'aquests ganduls podrits de diners que a ProEye, i de retruc a la Gibson, no els faltava mai la feina.

A alguns rics evidentment no els agradava pagar els seus deutes, com si per algun miracle estiguessin exempts d'aquesta obligació. Mentre que persones que feien de mecànic, caixer de botiga de queviures o dependent de ferreteria eren inspeccionats d'una manera rutinària per Hisenda per un grapat de milers de dòlars, com una fruita a l'abast de la mà, els multimilionaris feien por a l'inspector d'Hisenda amb la seva prodigiosa potència legal i comptable.

La Mickey havia assistit a una deposició en què un acusat multimilionari havia argumentat que les seves empreses creaven milers de llocs de treball i que aquestes feines pagaven impostos, que ell tenia uns ingressos reals molt baixos perquè la major part de la seva fortuna milionària estava aturada en accions –que havia emprat com a aval per demanar crèdits per mantenir el seu estil de vida extravagant, i així esquivar la inspecció